

Miðvikan

Alfred: Forlisti fyrsta túrin til skips

Alfred Haraldsen úr Elduvík var bara 15 ára gamal, tá hann við Arizonu kundi fingið eina váta grøv eins og pápin

2. partur

Í 1932 var eg blivin 15 ára gamal, og sum aðrir dreingir í hesum aldrinum var bara eitt at gera, og tað var at fara til skips.

Eg slapp við Arizonu, sum Johannes Johannesen, Leirvíks Jóannes kallaðir, átti. Skipari var Friðrik Bláhamar, og vit vóru tiggju elduvíkingar við. Umframt meg og Friðrik vóru vit Peter Ernst Hans Sofus Sámalsen, Peter Karl Hansen, Jacob Olvhøj, Frederik Davidsen, Oliver Joensen, Cornelius Olvhøj og Hans Johan Haraldsen, pápabeiggi mín og Jógvan Davidsen, fosturbeiggi mín.

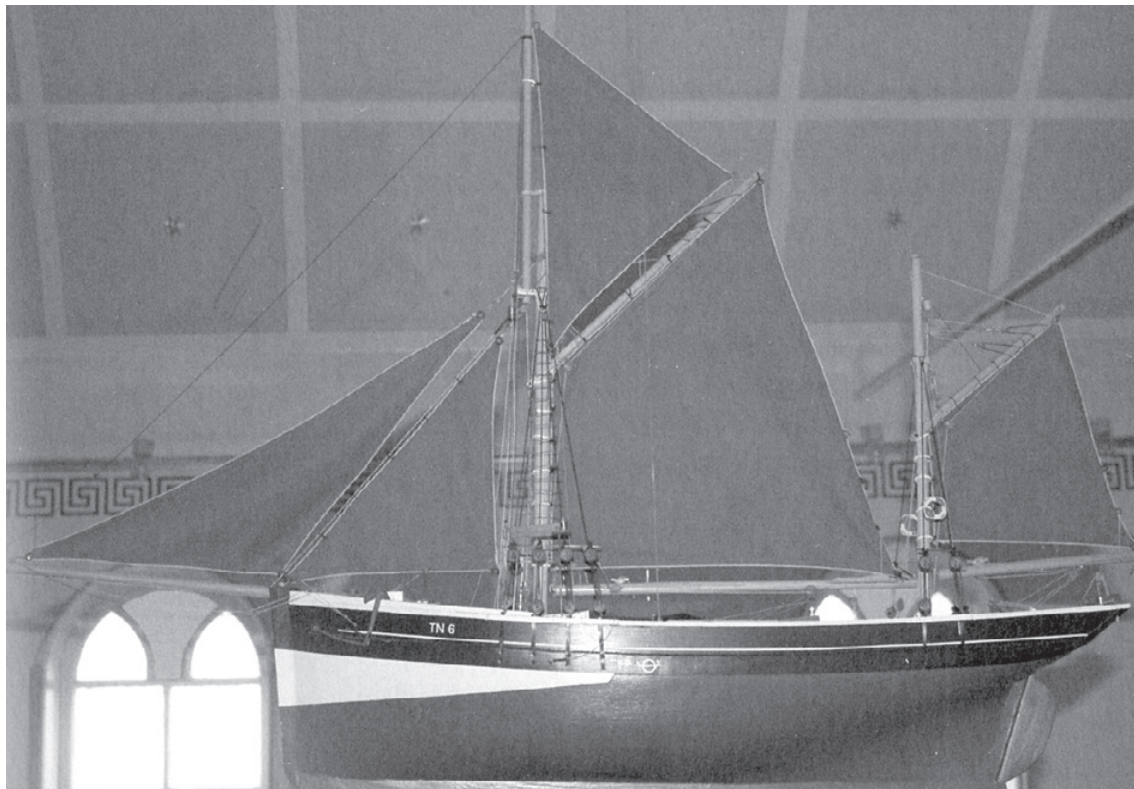
Úr Oyndarfirði vóru Heini Hansen, Stóri Heini, og Harald Anthoniussen við. Harald gjørdist seinni trúboðari hjá donsku Indre Mission, eisini eitt skeið í Føroyum. Hann gjørdist heilt gamal og er deyður fyri fáum árum síðani. Hann skrivaði eisini nógv niður um sítt sjólív.

Úr Funningi vóru Poul Johannes Thomsen, kokkur, Sigmund Peter Petersen og Edvard Petersen.

Hetta gjørdist ein buldrasligur túrur frá byrjan av.

Arizona hevði fingið munandi umvælingar í Havn. Hetta hevði tikið so langa tíð, at Arizona varð seinkað til Íslands. Men tað blivu fleiri seinkingar.

Á ferðina úr Havn hendi fyrsta óhappið. Tá ið vit komu á

Fyrsti og seinasti túrur hjá Alfred kundi eins væl blivið við Arizonu. Hon er kirkjuskipi Nólsoy gjørd av Poul Niclassen

Mjóvanes slitnaði fanglínan til bátin, vit høvdu aftaná okkum. Tað eydnaðist hjá Ernst at sleppa sær í bátin, men trupulleikin varð, at tað gekk illa hjá okkum at fáa bátin og mannin aftur. Hetta eydnaðist kortini.

Tá vit komu norður móti Árnasker komu vit at standa á einum skeri, men tá ið fløddi, varð Arizona leys aftur. Vit fóru so til Vestmanna at umvæla bummin til stórseglið.

Vit fóru til Íslands fyrst í apríl. Tað var nógv at fáa beinanvegin á Suðurlandinum, har vit vóru. Hetta var ógvuliga strævið, ikki minst fyri okkum ungu.

Skipini plagdu at halda sunnudag í Herdisarvík, har tað var gott akkerspláss. Einastu hús har var ein bóndagarður

Máttu í bátin

Men fyrsta sunnudagin á túrinum, vit høvdu bert fiskað triggjar dagar, endaði galið hjá okkum. Vit vóru sum vanligt farin inn at halda sunnudag og fóru út aftur sunnukvøldið um 8-9 tíðina. Bóndin plagdi at koma umborð at vitja skipini saman við einum húskalli,

og hann var eisini umborð hjá okkum. Barometrið var fallandi, men tað skuldi kortini ikki verið vandi á ferð

Men knappliga á veg út, nú stendur skipið. Roynt varð at bakka skipið av, men tað var til fánýtis. Tað stóð púra fast.

Skipið fór skjótt at leka, og tað gjørdist tyngri og tyngri í sjónum. Nú var einki at gera uttan at royna at sleppa í bjargingarbátin. Hetta var ikki uttan trupulleikar. Báturinn furaði um dekkið, men tá stýriborð fór undir, fór báturinn av sær sjálvum á sjógv. Tað var bølamyrt og heglingur. Tað var eisini ringt at gerast leysir av skipinum. Tann seinasti maðurin mátti fáa sær renningarlop at leypa í bátin.

Tá vit vóru komnir í bátin tá stemmaði kokkurin, Poul Johannes í Funningi, í at syngja:

“Millum boðar og iður eg strandaður var”. Hann hevði so sera gott mál. Eg hevði ikki hoyrt henda sangin fyrr, og eg gloymi hann ikki aftur, hóast 80 ár eru liðin.

Tað var trongt við 20 monnum í bátinum, men vit høvdu tó eina lítla jollu at taka til. Seinni fóru fyra

menn í jolluna.

Tað var óhugsandi at leggja at landi sum brimið var, so vit róðu tvørtur um víkina. Vit royndu at senda upp neyðrakettir, men tað var so tjúkt í veðrinum, at eingin sá sær. Eitt motorskip kom framvið. Vit royndu at gera vart við okkum, men tað ansaði okkum ikki, hóast vit royndu at gera vart við okkum.

Sjógvur kom alla tíðina inn í bátin, so tað mátti oysast í heilum. Móti morgni batnaði veðrið og sýnið eisini. Tað var framvegis nógv brim, so tað var ikki vandaleyst at sleppa okkum uppá land. Men við okkum vóru menn úr brimplássum í Føroyum, og teirra royndir komu okkum til góðar, so vit kundu passa okkum lögir millum brotini.

Komu uppá land

Tað eydnaðist okkum eisini at kom í land í øllum góðum. Komnir uppá turt bað ein av monnunum eina takkarbøn fyri bjargingina.

So var at sleppa okkum niðan á bóndagarðin í Herdisarvík, sum lá nakrar hundrað metur niðan frá strondini.

Fólkini á garðinum vóru ikki

uppkomin, hóast klokkan var nærum níggju. Ikki fyrr enn vit bankaðu á eitt vindeygad vísti bóndin seg. Tey høvdu verið úti um náttina í illveðrinum at bjarga kariatúrum.

Í Íslandi var longu tá so væl fyriskipað við bjargingarfelagnum, at ein slíkur bóndagarður hevði eina goymslu av klæðum, sum vóru ætlað forlistum sjómonnum. Vit sluppu tiskil beinanvegin í turr klæði.

Vit fingi eisini at eta, og vit fingi so nógv mjólk, vit orkaðu at drekka. Síðan sluppu vit at sova. Hetta var eisini tiltrongt eftir eina so drúgvá nátt.

Bóndin undraði seg yvir, at vit vóru komnir í land á einasta staði, har hetta var møgult í slíkum álandsvindi. Vit hildu, at hetta var mestsum eitt undur.

Eitt var at koma til Herdisarvík. Eitt annað var at koma víðari til Reykjavíkar, sum líkindini vóru.

Hetta mátti í fyrsta umfari vera á rossabaki. Hesum stúrdi vit fyri, tí eingin hevði sitið á rossi fyrr. Men her var einki val, um vit skuldu sleppa nakran veg.

Fyrsti steðgur var í bygdini Björg, har vit skuldu gista. Her vitjaðu vit Stranda kirkju, sum hevur havt stóran týðning fyri siglandi fólk. Her vóru líkindini av teimum á Ernestinu sett inn tvey ár frammanundan.

Morgunin eftir vórðu vit vaktir kl. 6, og nú skuldi ferðin halda á til Reykjavíkar. Vit skuldu aftur á rossabak í minst 3 tímar í ringum kulda, síðani skuldi vit við bili til Reykjavíkar. Hetta gekk væl, og vit gistu á hotelli. Í Reykjavík fingi vit nýggj klæði. Longu morgunin eftir skuldu vit sleppa heim við Lyr.

Vit komu so heim í øllum góðum.

Hetta árið, 1932, var annars eitt feigdarár. Laura og Immanuel gingu burtur við 38 monnum. Vit sóu skipini, og frættu so um vanlukkuna, tá ið vit komu heim.

Gekk ikki so frægt hjá okkum hevði feigdin hetta árið verið enn størri, og so at hugsa sær, at so nógvir menn í Elduvík vóru við Arizonu.

Hetta var annars ein tíð, tá ið nógvir mans fórust á sjónum. Hans hjá Peri giftist við Mariu Thomasen úr Miðvági. Hon doyði, og tá giftist

Skipari á Fame var Hendrik Olsen, Hendrik í Bug. Honum letur Alfred ógvuliga væl at